

Ἄδελφοί μου,

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙῶ πάντοτε".

Πολλές φορές θά ἔχετε θέση εἰς τόν ἑαυτόν σας τήν ἐρώτησιν:

Εἴμεθα θεία Μονάς, μία προέκτασις τῆς θείας Μονάδος, μία ὀντότης αἰ-
ωνία, ὅμως, ἡμεῖς ὡς προσωπικότης Αὐτοεπιγνώσις, ὡς ἓνα φαινόμενον τῆς ζωῆς θέτο-
μεν τό ἐρώτημα. Εἴμεθα πραγματικά μία θεία αἰωνία ὀντότης; Εἴμεθα ἢ δέν εἴμεθα;
Ποῖος θέτει τήν ἐρώτησιν αὐτήν; Εἴμεθα ἢ δέν εἴμεθα;

Ἄς εἴπωμεν ὅτι τήν ἐρώτησιν τήν θέτει αὐτήν τήν στιγμήν ὁ κατώτατος.
ἑαυτός προσωπικότης αὐτοεπιγνώσις. Ὅμως, ὅπως εἴχαμεν πεῖ σ' ἓναν προηγούμενον μά-
θημα τοῦ ἐσωτάτου κύκλου καί αὐτή ἀκόμα ἡ προσωπικότης Αὐτοεπιγνώσις, ὄχι ἡ κίνηση
προσωπικότης Αὐτοεπιγνώσις, ἡ παρούσα προσωπικότης Αὐτοεπιγνώσις πού γνωρίζει τόν
ἑαυτόν της μέ ἓναν ὄνομα, μορφή, φύλον, τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καί συναίσθανεσθαι,
εἶναι, ταυτοχρόνως μέσα στό ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι. Διότι λέγομεν, εἶναι, καί ὑπάρχει. Καί
εἴχαμεν πεῖ ὅτι καί ἡ πιό ἀτελής ἔκφρασις μέσα στό φαινόμενον τῆς ζωῆς εἶναι ὁ ἐσω-
τατος ἑαυτός μας, ὁ αἰώνιος, εἶναι, ἐκεῖνο τό μέρος τό αἰώνιο, τό Ἄπλυτο, τό φαι-
νομενικά τοποχρονικό, ἐκεῖνο πού στήν οὐσίαν εἶναι αἰώνιο, φαινομενικά ὅμως εἴπω
φθαρτόν πού θά ἐνδυσθῆ τήν ἀφθαρσίαν, φαινομενικά θνητόν, πού ὡστόσο, θά ἐνδυσθῆ
τήν ἀθανασίαν διότι εἶναι ἀθάνατο. Τό ἐνδυσθῆ θά πῆ, νά γνωρίσῃ τήν πραγματικῆν
του φύσιν, νά γνωρίσῃ τί εἶναι.

Ἔστε, ἀπό τήν πρώτην στιγμήν πού ἡ προέκτασις θά πῆ, θά προφέρῃ τήν
λέξιν, εἶμαι, ἀνήκει εἰς τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι.

Ἄς κἀμωμεν μιαν ἀνάλυσιν τώρα τοῦ κατώτατου σημείου τοῦ ἑαυτοῦ μας
Αὐτοεπιγνώσεως ὡς προσωπικότητος Αὐτοεπιγνώσεως. Εἶμαι ὁ Γιώργος, τό χαρακτηρι-
κό σημεῖον εἶναι τό, εἶμαι, τό αἰώνιο, τό ἀσάλευτο, τό ἀπροσδιόριστο. Τό ἄρθρον,
ὁ Γιώργος ἢ ἡ Μαρία πλέον μάς δίδει τό φύλον, καί μετὰ, τό ὄνομα, τήν αὐτοεπιγνώ-
σιν προσωπικότητα.

Ἄλλά, μπορεῖ νά νοηθῆ μία ὑπαρξις, ἓνα φαινόμενον τῆς ζωῆς τοποχρο-
νικόν μέσα στόν κόσμον τοῦ ὑπάρχω ἄν δέν περικλεεῖται μέσα του τήν λέξιν, εἶμαι;

Ἄσφαλῶς ὄχι.

Ὅταν ἡ προσωπικότης Αὐτοεπιγνώσις μέσα εἰς τήν ἄγνοιάν της θέτει
τό ἐρώτημα, σέ ποῖον; Στούς συνανθρώπους γύρω της; Εἰς τόν ἴδιον τόν ἑαυτόν της;
Εἶμαι μία αἰωνία ὀντότης; Ἄπό ποῖον θά περιμένῃ μιαν ἀπάντησιν;

Ἄσφαλῶς ἡ ἴδια θά ἐρευνήσῃ καί ἡ ἴδια θά πρέπῃ νά γνωρίσῃ καί ἄν
θέλῃ τήν ἀπάντησιν ἀπό κάποιον συνάνθρωπον θά εἶναι ἀπό κάποιον πού ἔχει πραγμα-
τικά γνωρίσει καί ἐρευνήσῃ καί τοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνην, καί, μετὰ πού θά πάρῃ τήν
ἀπάντησιν θά πρέπῃ ἡ ἴδια νά γνωρίσῃ ὡς ἀληθῆ τήν ἀπάντησιν αὐτήν, δηλαδή, νά
αἰσθανθῆ σάν ἀλήθειαν γιατί μόνον ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώνει καί ἀπό τήν ἄγνοιαν καί
ἀπό τόν φόβον καί ἀπό πολλά ἄλλα δεινά.

Καί τώρα, ἐρωτᾷ ἡ προσωπικότης αὐτοεπιγνώσις καί ἡ ὅποια συνήθως
ἐρωτᾷ, ποῖον ἐρωτᾷ;

Εἶμαι μία ὀντότης αἰωνία, ἀφθαρτή;

Θά πρέπῃ ἀσφαλῶς ὁ ἐρευνητής πού θέτει τήν ἐρώτησιν αὐτήν νά προ-
σηλωθῆ, νά διαλογισθῆ καί νά γνωρίσῃ.

Ὅμως, πῶς θά γνωρίσῃ; Θά βοηθηθῆ ἀπό κάπου; Ὑπάρχει βοήθεια ἢ
θά ταλαιπωρεῖται μέσα σέ ἄγνωστες κακοτοπιές ἀγνοίας, ταλαιπωρίας, φόβων; Ὑπάρ-
χει ἔως νά γνωρίσῃ;

Λέγω ναί. Καί αὐτό τό ἔως εἶναι τό ἔως πού ὀνομάζεται Νοῦς καί θά
πρέπῃ νά τό μορφοποιήσωμεν σέ σχέσεις, ὀρθολογισμό, διαλογισμό, πραγματικῆ ἐρευνα.

Πῶς θά ἀρχίσωμεν ὅμως; Πῶς θά βοηθήσετε τοὺς συνανθρώπους σας πού

υφίσταται μέσα στην άνοιξη και ύπνωσεν στην σκιά του θανάτου, της έννοιας του θανάτου και του φόβου του θανάτου; Υπάρχει ένας κάποιος τρόπος;

Διά τον έρευνητή της άληθειας άσφαλώς υπάρχει. Αρχίζει έρευνα, προσπαθεί να γνωρίση, τί νομίζει ότι είναι και στην πραγματικότητα δεν είναι. Αρχίζει να έρευνά το φαινόμενον της ζωής σην έαυτο του, αυτό το μέρος του έαυτού του που ύφίσταται διαρκώς άλλαγας και ως τέτοιο μέρος του έαυτού του είναι και το παχυλόν του υλικόν σωμα, είναι τά συναισθήματά του, αίσθήματά του, τρόπον συμπεριφοράς, οί σκέψεις του, τά ένδιαφέροντά του, έν όλίγοις, τό ότι όνομάζει έαυτο του, προσωπικότητα αυτοεπίγνωσιν.

Όστε, θα άρχιση από τό μέρος που γνωρίζει σάν έαυτόν του, που έκλαμβάνει σάν τον πραγματικόν του έαυτο, αλλά από την πρώτην στιγμήν που αρχίζει αυτήν την έρευνα, ύποσυνείδητα γνωρίζει ότι, αυτόν που έρευνά, δεν είναι ο έαυτός του, γιατί, ο πραγματικός του έαυτός είναι αυτός που έρευνά.

Δέν μπορεί, αν ένας έπιστήμων έχει τό μικροσκόπιον και διά του μικροσκοπίου έρευνά κάτι να γνωρίση, να είναι ταυτοχρόνως ο έπιστήμων, τό μικροσκόπιον και τό υπό έρευνα άντικείμενον.

Αρχίζει την έρευνάν του. Ασφαλώς ύποσυνείδητα γνωρίζει ότι, είναι, αυτός που έρευνά, είναι, τόσον ο σκεπτόμενος όσον και ο συναισθανόμενος, ώστόσο άπαλλάττει τον έαυτόν του στην έρευνάν του και από τό παχυλόν υλικόν σωμα και από τά συναισθήματα και από τές σκέψεις. Και βλέπει ότι μορφή συναισθήματα και σκέψεις να κυβερνά, να άλλοιώνη, να τροποποιή, και μέ την έρευνάν του αυτήν βλέπει ότι, περισσότερο και περισσότερο, κερδίζει την δύναμιν που όνομάζεται συγκέντρωσις, προσήλωσις, τέλος αυτοεπίγνωσις.

Τώρα, τί είναι ή αυτοεπίγνωσις, άλλο παρά, μια πλήρης συγκέντρωσις, προσήλωσις προς τον ίδιον τον έαυτο. Τό έχετε έρευνήση αυτό;

Όστε, αρχίζει να γνωρίση νέες καταστάσεις. Αρχίζει θα έλεγα να είσερχεται, και ανακαλύπτει ότι μέχρι της στιγμής εκείνης διαρκώς έξήρχετο. Μέσον τών πέντε αίσθήσεων έδέχετο έντυπώσεις, γοητείες, έπηρεασμούς, είσήρχετο ύποσυνειδήτως χωρίς να τό γνωρίση, ένω ταυτοχρόνως εύρίσκετο εις τά ένδιαφέροντα της εις τον κόσμο γύρω του και έκτιζεν μια προσωπικότητα τοποχρονικήν την όποσαν νομίζε για έαυτο του. Τώρα έχει να μεταθήση την έρευνάν του. Βλέπει εις την έρευνάν του ότι τό σωμα ύφίσταται άλλαγας. Στην έρευνάν του γνωρίζει μέσον της όρθοδόξου έπιστήμης ότι σε κάθε έπίτά χρόνια ούτε ένα κύτταρον δεν μένει τό ίδιο, ή ύλη αντικαθίσταται, τό μέγεθος του σώματος άλλάζει, τό σχήμα, τά συναισθήματα, ο τρόπος συμπεριφοράς, οί σκέψεις, όλα άλλάζουν μέ τον καιρόν. Τοποχρονικά πράγματα είναι και έπηρεάζονται και από τον χρόνον και από τον χώρο, ώστόσο, μένει ένα σταθερόν σημεϊον, εκείνο που μπορεί να συντήγη εις την άλλαγήν αυτήν, προς την μια ή την άλλην κατεύθυνσιν. Και αυτόν τό σημεϊον θα τό έρευνήση σάν βούλησιν, ένα σταθερόν σημεϊον που μπορεί να όνομάση, εγώ είμαι, ως μή προχωρήση πέραν του εγώ είμαι.

Άς άπαλλαγη από τό εγώ είμαι ο Γιάννης, ή ή Μαρία. Του άρκεϊ να γνωρίση τον έαυτόν του αυτοεπίγνωσιν, ως μήν τον γνωρίση στην προέκτασιν του προσωπικότητας τοποχρονικήν αυτοεπίγνωσιν. Όστόσο την τοποχρονικήν αυτοεπίγνωσιν θα μελετήση εκείνος πλέον από ένα σταθερόν σημεϊον κύριος πλέον, όλων τών καταστάσεων. Προσέξετε εις τό σημεϊον αυτό. Κύριος όλων τών καταστάσεων.

Πώς είναι κύριος όλων τών καταστάσεων;

Είναι κύριος της προσωπικότητας αυτοεπίγνώσεως, μέσα στα έλαττώματά της, δδυναμίες της, έντυπώσεις της, στον όρομον της προς την τελείωσιν;

Αυτός ως εγώ, είμαι, εγώ, είναι ο έαυτός, τόσον ως φαινόμενον, ώστόσο, ο αιώνας, τό ασάλετον σημεϊον; Αυτό που όνομάζομεν Μόνιμη Προσωπικότητα αυτοεπίγνωσιν;

Σήμερα θέλω άκριβώς να ξεχωρίσω την Μόνιμη προσωπικότητα αυτοεπίγνωσιν από την προσωρινήν προσωπικότητα αυτοεπίγνωσιν και ποσαν θέσιν έχει ή Μόνιμη αυτή Προσωπικότης αυτοεπίγνωσις εις τό να συγκρατή, να συντηρή και σε ποιόν βαθμόν να

δλλοιώνη τήν παροῦσαν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν ἢ μπορούσε νά ἐπιφέρει ἀλλαγῆς εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τῆς προεκτάσεις τῆς.

Αὕτη ἡ Μόνιμη προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις πού δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ τοποχρονικό ἄκρο τοῦ ἐσωτέρου ἑαυτοῦ Ψυχῆς Αὐτοεπίγνώσεως, εἶναι τὸ μέρος πού γνωρίζομεν σάν πραγματικόν ἑαυτὸ μας, τὸ μέρος πού γνωρίζομεν σάν ἑαυτὸ μας οἱ ἐρευνηταὶ τῆς ἀληθείας, ἀπηλλαγμένοι ἀτελειῶν, ἀγνοίας, φόβων, μικροτήτων. Αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας πού ἐρευνᾷ, γνωρίζει, μελετᾷ καὶ τίποτε δέν χάνει, τίποτε δέν ἀγνοεῖ.

Ἄς βροῦμεν αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας. Μπορεῖ ἂν θέλουμεν νά τοῦ δώσωμεν καὶ τὸ ὄνομα πού ἔχομεν σήμερον, ὡστόσο, δέν ἀρέσκεται μέ ἓνα ὄνομα. Ὅταν συγκεντρώνεται μέσα στόν ἑαυτόν του ὁ ἑαυτός μας αὐτοεπίγνωσις γνωρίζει τόν ἑαυτόν του σάν ἐγώ, εἶμαι, ἐγώ καὶ ἀγνοεῖ ὄνομα, μορφήν φῦλον καὶ τοποχρονικά πράγματα.

Ἀποσύρεται ἀπὸ τὰ τοποχρονικά πράγματα καὶ βλέπομεν καὶ ὠρισμένες ὥρες εἰς τῆς εἰκοσιτέσσερες ὥρας πού ἀποσύρεται εἰς τὸ φαινόμενον ἑνός ὕπνου χωρὶς ὄνειρα, νά εἰσέρχεται σέ μίαν κατάστασιν φαινομενικῆς ἀνυπαρξίας.

Ποῦ εἶσθε ὡς προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις τήν ὥραν πού ἀποσύρεται αὐτός ὁ ἑαυτός; Ἐσεῖς; ἓνα ὄνομα, ἐνδιαφέροντα τοποχρονικά, θυμοί, ἔννοιες, σκέψεις, συναίσθηματα. Ἀποσύρεται ὁ ἐσώτερος ἑαυτός μέσα στόν ἐσώτερον ἑαυτό, πῶς μέσα καὶ αὐτὸ τὸ χάνει πολύ συχνά, τουλάχιστο μία φορά κάθε εἰκοσιτέσσερες ὥρες. Εἰσέρχεσθε σέ μιά φαινομενικὴ ἀνυπαρξίαν, γιὰ νά ἐπανέλθετε μετ' ὀλίγον καὶ ὡστόσο εἰς τίποτε δέν εἶσθε διαφορετικοί ἀπὸ ὅτι ἦσθε προτοῦ κοιμηθῆτε, ὁ Γιωργος Γιωργος καὶ ἡ Μαρία, Μαρία, μέ τὰ ἴδια ἐνδιαφέροντα, ἀτέλειες, θυμούς σκέψεις, στό ἴδιο σημεῖο πού ἦτο προτοῦ κοιμηθῆ.

Ἐχετε μελετήσῃ καμμιά φορά αὐτὸ τὸ φαινόμενο τῆς φαινομενικῆς αὐτῆς ἀνυπαρξίας πού ὀνομάζομεν ὕπνον; Ἄν τὸ μελετήσωμεν ὡς φαινόμενον τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος καὶ ἂν δέν εἶναι αὐτός πού ἔχει ἀποσυρθῆ, ὁ γνώστης πάντων, θά ἔπρεπεν ὅταν ἐπανερχεται, τίποτε νά μὴ ἐνθυμῆται, ὅλα νά ἔχουν διαλυθῆ, δέν νομίζετε; Ὅμως τίποτε ἀπολύτως δέν χάνεται.

Τώρα, τίποτε ἀπολύτως δέν χάνεται ἀπὸ τήν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν τήν τοποχρονικήν, τήν γνωστήν, αὐτὴν τήν αὐτοεπίγνωσιν πού ἔχομεν καθημερινῶς. Ἄλλὰ ποῖος τὰ κρατεῖ. Ὁ ὕλικός ἐγκέφαλος; Πολύ συχνά ξεχνᾷ καὶ χρειάζεται κάποιος ἄλλος νά τόν ἐπενθυμῆσῃ κάποτε.

Ὡστε, αὐτὸ, δέν εἶναι φαινόμενον τοῦ παχυλοῦ ὕλικου ἐγκεφάλου.

Τώρα, ποῖος εἶναι αὐτός πού εἰσέρχεται εἰς αὐτὴν τήν φαινομενικὴν ἐκμηδένισιν καὶ ἐξέρχεται ἀπ' αὐτὴν τήν φαινομενικὴν ἐκμηδένισιν πλήρως. Ὁ ἑαυτός μας Μόνιμη προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις, Ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις; Ἀσφαλῶς αὐτός.

Καὶ γιὰτὶ δηλαδή δέν ἀφήνει τὰ δυσάρεστα, δέν ξεντύνει τόν ἑαυτόν του ἀπὸ τὰ ράκη τῆς παρούσης προσωπικότητος αὐτοεπίγνώσεως; Γιατὶ δέν ἀπαλλάττεται τῶν τοποχρονικῶν ἀτελειῶν; Σέ ποῖο βαθμὸ εἶναι ὁ ἐσώτερος ἑαυτός Μόνιμη προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις ἑαυτός μας, αὐτός πού ἀποσύρεται καὶ ἐπανερχεται ὄχι μόνον εἰς τὸ φαινόμενον τοῦ ὕπνου ἀλλὰ, καὶ εἰς τὸ φαινόμενον τοῦ θανάτου. Γιατὶ, πιστέφετέ με, ὅπως ἀποσύρεται μέσα στόν βαθύ ὕπνον, εἰσέρχεται μεστήν φαινομενικὴν ἐκμηδένισιν καὶ ἐπανερχεται μέ πλήρεις γνώσεις ἔτσι ἀποσύρεται ἐντελῶς ἀπὸ τὸ ὕλικόν σῶμα, εἰσέρχεται σέ ἄλλους κόσμους, κερνεῖ νέες ἐμπειρίες, εἰσέρχεται σέ μίαν φαινομενικὴν ἐκμηδένισιν ὅσον ἀφορᾷ ἐμπειρίες τοῦ παχυλοῦ ὕλικου κόσμου διὰ νά πάρῃ ἐμπειρίες ἄλλων κόσμων γιὰ νά ἐπανέλθῃ χωρὶς νά ἔχη χάσει τίποτε ἀπολύτως, τουλάχιστον ὅτι χρειάζεται σάν ἐμπειρία. Σάν λεπτομέρεια, πολλά ἀφήνει καὶ αὐτὸ εἶναι θεῖα χάριτι, εἶναι τὸ θεῖον ἔλεος γιὰ τὸ ὅποῖον θά ὀμιλήσωμεν κάποτε. Καὶ αὐτὸ, οὐχὶ χάριν τῆς Μόνιμου προσωπικότητος αὐτοεπίγνώσεως ἢ τῆς Ψυχῆς Αὐτοεπίγνώσεως, ἀλλὰ χάριν τῆς παρούσης προσωπικότητος πού δέν θά ἀπλωσθῆ, δέν θά διαλυθῆ, θά τελειωθῆ, θά διευρυνθῆ καὶ θά ἀφομοιωθῆ, γιὰτὶ ἐπαναλαμβάνω, τὸ φθαρτόν θά ἐνδυσθῆ τήν ἀφθαρτὸν καὶ τὸ θνητόν θά ἐνδυσθῆ τήν ἀθανάσιον.

Ναι, είναι η προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις ἢ ὅποια ὑπείσπρηνται εἰς τὴν φαινομενικὴν ἐκμηδένισιν τουλάχιστον μίαν φοράν κάθε εἰκοσιτέσσερις ὥρες. Πόσον χρῆνον; σημασίαν δὲν ἔχει, ἐπανέρχεται πλήρης καὶ αὐτὴ θὰ τελειωθῆ, αὐτὴ θὰ ἀφομοιωθῆ μὲ τὸν ἐσώτερον ἑαυτὸν.

Μὴν φαντασθῆτε πῶς κίτι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σας αὐτοεπίγνωσιν θὰ πρέπη νὰ θυσιασθῆ. Τὸ ὅτι θὰ θυσιασθῆ εἶναι ὁ μόνος ὁ σιτευτός, τὸ πικρὸν ὕλικόν σῶμα μόνον καὶ τίποτε περισσότερον. Καὶ μερικὰ ράκη τοῦ σώτου τὰ ὅποια θὰ ἀποτινάξῃ. Ὁ ἄσωτος θὰ ἐπιστρέψῃ, ἀφοῦ, ἀλλάξει θέσιν, νοοτροπίαν, ἐνδιαφέροντα.

Μερικοί, εὐτυχῶς ὄχι ἐρευνηταὶ τῆς ἀληθείας τοῦ κύκλου μας, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται σὲ θρησκευτὰς καὶ δόγματα ἄρκετὰ ὑπολογίσημα νομίζουσι ὅτι, ἡ προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις των, εἴτε θὰ διαλυθῆ, θὰ ἀποθάνῃ, θὰ χαθῆ, θὰ κατακαθῆ σὲ πυρὰ κολάσεων καὶ πολλὰς ἄλλας ἀνοήσεις.

Τὸ θανάτον μεταβέβηκε ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, συμφωνεῖ μὲ τὰς ἀνοήσεις ποῦ διδάσκονται;

Καὶ νομίζετε ὅτι φαινόμενα τῆς ζωῆςμποροῦν νὰ ζημιώσουν αὐτὴν τὴν ἴδιαν τὴν ζωὴν;

Ἄσφαλῶς ὄχι.

Ὅμως, ὅταν θὰ βρῆτε τὸν ἐσώτερον ἑαυτὸν, προσπαθῆτε πάντοτε νὰ δώσετε τὸ ἔσω φῶς εἰς τὴν προσωπικότητα, τὴν παρούσαν προσωπικότητα ποῦ δικαίωμα ἔχει νὰ γνωρίσῃ, νὰ διευρυνθῆ, νὰ καθαρισθῆ, πρὸς ἀγαλλίαισιν τοῦ ἐσώτερου ἑαυτοῦ.

Θὰ προχωρήσωμεν εἰς ἐπόμενα μαθήματα.

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Εἰς τὸν διαλογισμὸν σας ὅταν θὰ βρεθῆτε μόνοι θέλω νὰ κάμετε τὸν ἐξῆς διαλογισμὸν.

Εἰσερχόμεθα τουλάχιστον μίαν φοράν εἰς κάθε εἰκοσιτέσσερις ὥρες μέσα στὴν φαινομενικὴν ἐκμηδένισιν.

Πιστέψετε με καὶ ὁ μύστης ποῦ γνωρίζει τὸ φαινόμενον τῆς ἐκσωματώσεως καὶ μπορεῖ νὰ ζῆ ἐνσυνείδητα σ' ὄλους τοὺς κόσμους θὰ πρέπη σὲ κάθε εἰκοσιτέσσερις ὥρες νὰ εἰσέλθῃ ἔστω καὶ γιὰ μερικὰς στιγμὰς μέσα σ' αὐτὴν τὴν φαινομενικὴν ἐκμηδένισιν μίαν κατάστασιν ποῦ θὰ γνωρίσετε ἀργότερα, διὰ νὰ ἀντλήσῃ τὴν δύναμιν ἀπὸ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ. Ἐπανερχομένοι πίσω εἴσθε πλήρεις, τέλειοι, ὡς καὶ προηγουμένως.

Πῶς συμβαίνει αὐτό; Αὐτὸν τὸν διαλογισμὸν θὰ τὸν κάμετε ὡς προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις. Ἡ Μαρία, ὁ Κώστας, ὁ Γεώργιος, ὁ Σπύρος, καὶ τὴν ἀπάντησιν τὴν θέλω πάλιν ἀπὸ τὴν Μαρίαν τὸν Γεώργιον τὸν Σπύρον, ἔν τὴν θέλω ἀπὸ τὸν ἐσώτερον ἑαυτὸν, διότι ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ θέλω νὰ ἀρχίσωμεν τὴν ἄνοδον.

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".